

POVEȘTI SPRIȚARE
ÎN CULORI DIAFANE

Carte de colorat

— TOMOKO TASHIRO —

Traducere din limba japoneză
de Monica Tamaș

Scufita Rosie

HÄNSEL ȘI GRETEL

Dragi cititori, veți găsi, în continuare, basmele din această carte, repovestite, precum și titlurile lor.

Odată ca niciodată, la marginea unui codru întunecos, trăiau, într-o căscioară, o fetiță pe nume Scufița Roșie împreună cu părinții săi. Într-o bună zi, mama ei îi spuse: „Draga mami, bunicuța ta este tare bolnavă, așa că, te rog, du-i coșulețul ăsta în care am pus niște cozonac și o sticlă de vin, să mai prindă puteri. Pornește pe poteca din pădure, dar ai grijă: să nu care cumva să te abați din drum, căci prin codrul nostru des își face veacul un lup învechit în rele căruia tare îi mai place să îi păcălească pe cei nevinovați, ca tine.”

Casa bunicii se afla tocmai, hăt, într-un lăminis al pădurii. Pe când Scufița Roșie mergea într-acolo, iată că apărură și lupul cel rău: „Scufița Roșie, încotro ai pornit-o dis-de-dimineată? Te duci, oare, la casa bunicii tale? Dacă da, poate ar fi bine să-i culegi și un buchet de flori înmiresmate.” „Vai, dragă lupule, ce idee minunată! Bunicuța se va bucura nespun, iar mirosul florilor o va înveseli și o va ajuta să se înzdrăvească negreșit.”

În pădure erau multe flori, care de care mai frumoase și mai plăcut mirositoare, așa că Scufița Roșie se abătu din drum și începu să culegă. În timpul acesta, însă, lupul ajunsese înaintea ei

la casa bunicii, unde strigă, cu voce subțirică, de fetiță: „Bună dimineată! Sunt Scufița Roșie! Ți-am adus niște cozonac și o sticlă cu vin, bunicuțo, să mai prinzi puteri!” Crezând că la ușă se află draga ei nepoată, bunica deschise, iar lupul cel rău o înghiți, hulpav, apoi se îmbrăcă în hainele ei, își puse baticul pe cap și se vârî în patul bătrânei.

Când, într-un târziu, sosi și Scufița Roșie la căsuța din pădure, văzu ușa dată de perete și pe „bunicuță” dormind. Fetița se apropie, încrezătoare, dar înfățișarea mogâldeței din pat o tulbură peste măsură, așa că, mirată, întrebă: „Vai, bunicuțo, dar de ce ai urechile atât de mari?” La auzul acestor vorbe, fiara deghizată în bunicuță răspunse cu un glas prefăcut și mieros: „Le am atât de mari ca să te aud mai bine, draga mea!” „Bine, bunicuțo, dar de ce ai ochii atât de mari și de lucitori?” „Ca să te pot vedea mai bine, scumpa mea!” „Da, bunicuțo, dar de ce ai mâinile atât de mari? Așa au fost, oare, întotdeauna?” „De n-ar fi așa mari, nu te-aș putea strânge în brațele mele!” „Vai, bunicuțo, dar de ce ai gura atât de îngrozitor de mare?” „Ca să te pot mânca pe tine!” îi spuse lupul și, gogâlț-gogâlț, o înghiți pe Scufița Roșie dintr-o îmbrăcătură. Lupul, care avea de acum burta plină, adormi, mulțumit, și se puse pe sforăit.

Întâmplarea face că tocmai atunci ieșise și vânătorul prin pădure și, cum-necum, în drumul său, trecu și pe lângă casa bunicii. Auzind sfârșitul lupului, bărbatul fu cuprins de curiozitate, așa că se apropie de fereastră și, ce să vezi?, îl zări pe lup, care avea de acum un ditamai burdihanul, tolănit în pat și dormind buștean. Dându-și seama ce se întâmplase, vânătorul tăie cu o foarfecă burta lupului, iar din ea ieșiră Scufița Roșie și bunica sa, tefere și nevătămate. Repede-repejor, cei trei umplură apoi burta lupului cu pietre, iar bunicuța o cusu la loc.

Când lupul se trezi, într-un sfârșit, i se făcu sete, așa că porni spre pârâul din apropiere, vrând să bea apă. Numai că, nici nu se aplecă bine deasupra apei, că își și pierdu echilibrul din cauza pietroaielor din burtă și căzu în râu cu un pleoscăit. Scufița Roșie îi spuse, spășită, bunicii sale: „Făgăduiesc că, de acum înainte, n-am să mă mai abat din drum atunci când voi merge prin pădure, așa cum m-a povățuit mama.”

(După *Scufița Roșie* de Charles Perault)

A fost odată ca niciodată un tăietor de lemne sărman, ce locuia cu familia lângă o pădure mare. Într-o bună zi nevasta omului a murit și, pentru că nu dorea să își lipsească bieții copilași de o mamă, tăietorul de lemne s-a însurat din nou. Numai că noua soție era tare haină și, văzând că erau atât de săraci, încât mâncarea nu le ajungea de pe o zi pe alta, l-a tot bătut la cap pe om, încât acesta, cuprins de deznădejde, s-a învoit, în cele din urmă, să îi facă pe plac și să îi ducă pe băieții și pe fetița în inima codrului și să îi lase acolo, în plata Domnului, să se descurce cum or putea. Din fericire, Hänsel, fratele mai mare, a auzit planul femeii și s-a strecurat afară din casă, adunând pietricelele căzute la marginea drumului și umplându-și buzunarele cu ele. Iată că s-a făcut dimineată și cei patru au pornit-o spre pădure. Mergând pe cărare, Hänsel încercă să își întipărească în minte drumul și, din loc în loc, lăsa să-i cadă pe ascuns câte o pietricică, pentru a-l însemna. Se făcu noapte, iar Hänsel și surioara sa Gretel, dându-și seama că fuseseră lăsați în urmă, se întoarseră acasă cu ajutorul pietricelelor aruncate de băieții, care acum străluceau în lumina lunii și le arătau calea. Când își văzu din nou copiii, tatăl se bucură până peste poate, dar asta nu schimba cu nimic faptul că nu avea ce să le pună pe masă, așa că, după câteva zile, maștera îi porunci să îi ducă din nou pe cei mici într-o altă pădure. De data aceasta plecară nespun de repede, iar Hänsel nu mai avu timp să adune pietricele, așa că rupse firimituri de pâine și le aruncă în urma sa. Vezi însă că păsărelele mâncară bucățile de pâine, iar atunci când încercară să se întoarcă, frății lor se rătăciră în pădure.

Și, cum mergeau ei așa abătuți, iată că le ieși în cale o pasăre albă care le strigă cu glas omenesc: „Veniți! Veniți!”, arătându-le o cărare cu aripile și codița sa. Mergând în urma păsării, cei doi ajunseră la o căsuță. Când se apropiară, ce să vezi? Își dădură seama că nu era o casă ca oricare alta, ci una nemaivăzută, făcută din turtă dulce, cu acoperișul din ciocolată, ferestrele din

zahăr și marțipan, iar pereții din biscuiți. Micuții începură să mănânce cu poftă din căsuța, dar, cum se ospătau ei așa, dinăuntru ieși o bătrână care le spuse: „Veniți, veniți! Înăuntru am numai bunătăți. Haideti, intrați!” Frații intrară în căscioară și, după ce mâncară pe săturate, adormiră pe patul moale al bătrânei care, privind chipurile copiilor, rânji cu răutate și spuse: „Tare gustoși îmi mai păreți, micuților! Cum să vă mănânc, oare: fripți sau prăjiți în untdelemn? Hi, hi, hi!”

Vai, bătrâna era o vrăjitoare rea care mânca oameni și îi ademenise pe copilași cu ajutorul păsării albe, folosindu-și căsuța de turtă dulce drept momeală.

Când se făcu dimineață, cotoaroața îl aruncă pe Hânsel într-o colivie mare pe care o închise cu un cogeamite lacătul. Pe Gretel o trezi brusc și urlă la ea: „Scoală-te, puturoaso, scoală-te! Pune mâna și fă de-ndată mâncare gustoasă, să-l îngraș pe fratele tău. Așa slab cum e, nu are niciun gust și n-o să-l pot mânca.”

Peste câteva zile, bătrâna îl întrebă pe Hânsel: „Ei, micuțule, te-ai mai împlinit vreun pic? Scoate degetul să-l văd.” Pentru că bătrâna avea vederea slăbită, Hânsel îi arătă în locul degetului un os de pasăre rămas din supă. Gândindu-se că, oricât l-ar fi hrănit, Hânsel nu avea să se îngrașe prea mult, babornița hotărî să nu mai aștepte și începu să țipe, cuprinsă de furie: „Of! Nu pot să mai rabd! Am să te arunc de-ndat' în oală și-o să te hăpăi așa slab ca un țăr cum ești! Gretel, pune de-ndat' apă în oala cea mare și fă focul!”

Sărmana Gretel, ce era să facă? Încercă să în-deplinească poruncile cotoaroaței, dar se mișcă, însă, cât mai încet, căci avea inima grea. Mâni-oasă din cale-afară, hoasca îi porunci: „Ia bagă-ți capul în cuptor, pușlama, și potrivește focul, să se poată coace pâinea mai repede!” De fapt, vrăjitoarea dorea s-o arunce pe Gretel în cuptor, să o rumenească și s-o mănânce friptă. Dându-și seama ce ticluise baba, fetița i-a răspuns: „Aș face cu dragă inimă ce-mi poruncești, mătușico, dar, zău, chiar nu știu cum să mă bag în cuptor.”

„Of, of, cât mi-e dat să-ndur!”, strigă vrăjitoarea și continuă: „Ești de-a dreptul idioată! Nu poți intra ghemuindu-te un pic?” Și, dornică să termine mai repede, cotoaroața își băgă ea însăși capul în cuptor. Gretel, care atât aștepta, o împinse cu toată forța ei pe vrăjitoare, care se rostogoli și căzu, murind în flăcările cuptorului. Gretel îl scoase pe frățiorul ei din colivie și cei doi se îmbrățișară, plângând de bucurie.

Ei bine, în căsuța de turtă dulce, care rămăsese de-acum fără stăpân, se aflau multe bogății, grămezi întregi de diamante și perle. Hânsel și Gretel și-au îndesat cât de multe nestemate le-au încăput în buzunarele hainelor și, după câteva zile de mers prin pădure, au reușit să se întoarcă acasă la tatăl lor. Acesta s-a bucurat nespun să-și revadă copiii, pe care i-a strâns în brațe, înduioșat. Atât de mult se chinase din cauza gândurilor negre despre soarta copilașilor, încât o alungase pe mașteră de la ușa lui. Hânsel și Gretel au scos din buzunare toate pietrele prețioase și i le-au arătat, iar tatăl său s-a mirat până peste poate. Așadar, cei trei au trăit fericiți și nu au mai dus niciodată dorul unui coltuc de pâine ca pe vremuri.

(După *Hânsel și Gretel* de Frații Grimm)

A fost odată ca niciodată o împărăteasă tare bună la suflet. Într-o iarnă, cum stătea și cosea la fereastră, privind cum cad fulgii de zăpadă, din nebagare de seamă, împărăteasa își impuse degetul cu acul și trei picături de sânge curseră pe zăpadă. Privindu-le cum se împrăștie pe albul zăpezii, împărăteasa își spuse: „Neindoios, pruncul ce se va naște curând va avea pielea albă ca zăpada aceasta, obrăjii roșii ca sângele și părul negru, ca abanosul din rama ferestrei.” Și, într-adevăr, împărăteasa a născut o fetiță la fel de frumoasă pe cât și-o imaginasă, căreia i-a dat numele de Albă-ca-Zăpada.

Însă, după puțin timp, împărăteasa a murit. Noua împărăteasă era frumoasă, dar haină la suflet. Avea o oglindă pe care o întreba mereu: „Oglindă, oglinjoară, cine-i cea mai frumoasă din țară?” Oglinda îi răspundea mereu: „Tu ești cea mai frumoasă, Măria Ta.”

Într-o zi, însă, oglinda îi spuse: „Albă-ca-Zăpada este cea mai frumoasă din țară.” Împărăteasa se supără foc și îi ceru unui vânător să o omoare pe fată. Acesta era însă un om bun la suflet, așa că se îndură de copilă și o lăsă să fugă în pădure. Acolo, Albă-ca-Zăpada a ajuns să locuiască în casa celor șapte pitici. În timp ce aceștia

munceau în mină, fata avea grijă de casă. Piticii îi spuneau mereu: „Să nu cumva să lași pe cineva în casă când nu suntem aici, pentru că împărăteasa cea rea va afla unde ești!”

Într-o zi, când împărăteasa și-a întrebat oglinda fermecată: „Oglindă, oglinjoară, cine-i cea mai frumoasă din țară?”, aceasta i-a răspuns: „Albă-ca-Zăpada este cea mai frumoasă. Ea s-a ascuns în munți și trăiește în casa celor șapte pitici.” Cuprinsă de mânie, mașteră se gândi s-o omoare ea însăși pe Albă-ca-Zăpada, așa că se deghiză într-o cotoaroață hidoasă și merse la casa piticilor cu un măr otrăvit: „Frumoasa mea, îți dăruiesc acest măr gustos!”, a spus ea. „Vai, cât de frumos este! Îți mulțumesc, bunicuță dragă!”, i-a răspuns fata. Dar, de-ndată ce mușcă din măr, Albă-ca-Zăpada se prăbuși fără suflare la pământ. Piticii s-au întristat nespun și au culcat-o pe față într-o raclă de cleștar, să o poată vedea mereu.

Într-o bună zi, un prinț vâna prin pădure și a dat de racla de cleștar în care se afla Albă-ca-Zăpada: „O, ce prințesă frumoasă! Parc-ar dormi!”, spuse el și, fără să stea pe gânduri, o sărută pe față. De-ndată, bucățița de măr otrăvit se desprinse din gâtulejul ei și Albă-ca-Zăpada se trezi la viață. Apoi, Albă-ca-Zăpada și prințul făcură o nuntă minunată și trăiră mulți ani fericiți.

(După *Albă-ca-Zăpada* de Frații Grimm)

Într-un regat îndepărtat, trăiau cândva, demult, un împărat și o împărăteasă care nu aveau copii. Când li se născu, în sfârșit, fiica mult așteptată, împăratul le-a invitat la botezul acesteia pe toate ursitoarele din regat care îi dăruiră prințesei tot felul de calități, urându-i să fie inteligentă, frumoasă, bună și câte și mai câte. Însă, dintr-o neatenție a maestrului de ceremonii, cea mai rea zână nu s-a aflat pe lista invitaților. Îmbufnată, ursitoarea a apărut în mijlocul banchetului și i-a menit copilei ca, la vârsta măritășului, pe când va fi o frumoasă prințesă, să se înțepe într-un fus și să moară.